

Arrest

nr. 232 694 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, van 1 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 190 520 van 8 augustus 2017 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van 17 augustus 2017.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 1 augustus 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[…]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

x 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

Artikel 74/14: Roden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid
El artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Op 20.01.2009 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Leuven voor dader af mededader mensenhandel/ bendevoering - deelname.

Gezien het winstgevend karakter, en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing In werking getreden op 10.03.2011. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Betrokkene werd reeds op 01.04.2011 gerepatrieerd naar Irak, echter hij kwam op een onbekende datum Illegaal het land weer binnen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 19.04.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene diende na zijn terugkeer naar België 4 aanvragen in tot gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, mevrouw E. J. A. (...), Deze aanvragen werden allen negatief afgesloten, onder andere omdat betrokkene nog steeds het voorwerp was van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing dat niet geschorst, noch ingetrokken is. Aan betrokkene werd In het kader van deze aanvragen tot gezinshereniging op 04.11.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten , geldig 30 dagen (bijlage 13) en op 19.04.2016 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20) betekend.

Het feit dat betrokkene een Belgische echtgenote heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. En dit aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM en hij voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een grote impact zal hebben op betrokkene's privé- en gezinsleven. Maar betrokkene maakte zich schuldig aan hoogst laakbare feiten. Daarom primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 20.01.2009 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 3 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Leuven voor dader of mededader mensenhandel/ bendevoering - deelname.

Gezien het winstgevend karakter, en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is het voorwerp van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing in werking getreden op 10.03.2011. Dit Ministerieel Besluit tot terugwijzing is niet geschorst noch ingetrokken.

Betrokkene werd reeds op 01.04.2011 gerepatrieerd naar Irak, echter hij kwam op een onbekende datum illegaal het land weer binnen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 19.04.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene diende na zijn terugkeer naar België 4 aanvragen in tot gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, mevrouw E. J. A. (...). Deze aanvragen worden allen negatief afgesloten, onder andere omdat betrokkene nog steeds het voorwerp was van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing dat niet geschorst, noch ingetrokken is. Aan betrokkene werd in het kader van deze aanvragen tot gezinshereniging op 04.11.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13) en op 19.04.2016 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20) betekend.

Het feit dat betrokkene een Belgische echtgenote heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. En dit aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM en hij voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een grote impact zal hebben op betrokkene's privé- en gezinsleven. Maar betrokkene maakte zich schuldig aan hoogst laakbare feiten. Daarom primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 19.04.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene diende na zijn terugkeer naar België 4 aanvragen in tot gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, mevrouw E. J. A. (...). Deze aanvragen worden allen negatief afgesloten, onder andere omdat betrokkene nog steeds het voorwerp was van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing dat niet geschorst, noch Ingetrokken is. Aan betrokkene werd in het kader van deze aanvragen tot gezinshereniging op 04.11.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13) en op 19.04.2016 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 20) betekend.

Het feit dat betrokkene een Belgische echtgenote heeft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. En dit aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM on hij voorwerp uitmaakt van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een grote impact zal hebben op betrokkenes privé- en gezinsleven. Maar betrokkene maakte zich schuldig aan hoogst laakbare feiten. Daarom primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980. dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:
(...)"*

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie verschillende beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. De rechtspleging

2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden akte werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 190 520 van 8 augustus 2017.

De verzoeker heeft tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend.

2.2. De verzoeker heeft een synthesememorie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie "behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de vreemdelingenwet)".

2.3. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. De ontvankelijkheid

3.1. De beslissing tot vasthouding

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet - niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden verworpen in de mate dat het gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

3.2. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

In de beschikking van de Raad van 6 januari 2020 werd aan de beide partijen de volgende vraag gesteld:

“Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statutwijziging”.

In antwoord op deze vraag heeft de verweerder op 20 januari 2020 een aantal stukken overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoeker op 15 mei 2019 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 14 mei 2024, en die werd verkregen ingevolge een op 13 november 2018 ingediende aanvraag om gezinshereniging met verzoekers Belgische partner. De verzoeker beschikt thans dus over een verblijfsrecht als familielid van een Belg (*cf.* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet).

Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de verzoeker inmiddels een verblijfsrecht heeft verkregen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens sorteren derhalve geen enkel rechtsgevolg meer. Het thans verkregen verblijfsrecht heft de terugkeerverplichting immers op. Het thans verleende verblijfsrecht houdt dan ook impliciet, doch zeker, de opheffing in van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens.

De loutere omstandigheid dat een administratieve rechtshandeling, die geen uitwerking meer heeft, in het rechtsverkeer aanwezig blijft aangezien ze niet uitdrukkelijk is ingetrokken of opgeheven, verantwoordt op zich niet de nietigverklaring ervan door de Raad. Decisief is immers dat de beslissing de rechtstoestand van de verzoeker nog beïnvloedt, hetgeen *in casu* niet blijkt nu de bestreden beslissing impliciet, doch zeker, is opgeheven (*cf.* RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Gevraagd naar het actueel belang bij het beroep, gelet op het nadien verkregen verblijfsrecht, geeft de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting aan zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. De advocaat van de verweerder stelt hieraan niets toe te kunnen voegen.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens (RvS 30 oktober 2000, nr. 90.617).

Ambtshalve dient derhalve te worden vastgesteld dat het beroep, wat deze beslissingen betreft, onontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3.3. Het beroep is voor de gehele bestreden akte niet ontvankelijk. Dit volstaat om het beroep te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE